

Korset och Kronan

Nr 10/2020

Jesus säger: Håll fast vid det du har så att ingen kommer och tar din krona (Upp. 3:11)

Högmässa

24 maj (6:e sönd e påsk)
kl 10.30 Himlabacken 1,
Bergshamra/Solna
kh Jakob Fjellander

Frälsningshistorien (del 1, GT)

Vår kristna tro består inte av mänskliga idéer och filosofier eller av myter och legender. Nej, den grundar sig på historiska fakta. Gud själv har gripit in i världen.

Först skapade han världen på sex dagar och gjorde allting så underbart. Men synden kom tyvärr in genom djävulens avfall från änglavärlden. Så kom hela människosläktet under

Kyrkblad för S:t Martins och S:t Petri församlingar, Evangelisk-Lutherska Kyrkan i Sverige. Red. Sten Rydh.
Nr 10, 22 maj 2020.



Ordet om korset är en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft (1 Kor. 1:18)



Den gode herden leder sina får (Joh. 10)

Guds dom. Men i sin kärlek utlovade Gud en Frälsare, som han kallade ”kvinnans säd”, d.v.s. en som skulle födas av kvinna.

Under cirka 4000 år levde människorna med detta löfte. Några trodde och litade på patriarkerna och höll sig till Adams kyrka: Set, Enos, Kenan, o.s.v. fram till Noa. Andra avföll och höll sig till Kain och hans falska kyrka.

Adam dog år 930 efter skapelsen. Ogudaktigheten tog över mer och mer, och till sist var det bara Noa och hans lilla familj på åtta personer, som litade på Guds löfte. Den gamle patriarken Metusela måste ha dött strax innan floden.

Så kom Guds straff. Den stora floden utplånade hela mänskligheten och djur-

världen, utom vattendjuren och de djur Noa på Guds befallning hade med sig i arken. Så blev arken en förebild för Guds frälsning genom Kristus då han genom dopet och tron frälsar oss från synden.

Floden kom cirka 1650 år efter skapelsen. Tron på löftet bevarades så i Noas kyrka och bland hans efterkommande. Men sonen Ham och sonsonen Kanaan gick sin egen väg, bort från Noa i otro. I deras efterföljd byggde Nimrod ett väldigt rike med staden Babel. Alla ville bli mäktiga och berömda och ville bygga ett enormt stort torn. Men Herren stoppade detta högmod och gjorde så att människorna inte längre talade samma språk.

Noa dog ca 2000 år efter skapelsen. Men Noas och

Sems kyrka fanns kvar i trohet mot löftet. Tyvärr var det många som avföll och blandade upp sin tro med främmande religioner. Då utvalde Gud Abram och befallde honom att vandra till Kanaans land. Gud sade:

”Gå ut från ditt land och din släkt och din fars hus och bege dig till det land som jag ska visa dig. Där ska jag göra dig till ett stort folk... och I dig ska jordens alla släkten bli välsignade” (1 Mos. 12:1-3).

Så var det nu bara en liten kyrka kvar bestående av Abram och Sarai, som litade på Herrens löfte. Tänk vilka prövningar de fick utstå! Svår hungersnöd kom och deras liv var i fara många gånger. När löftets son Isak äntligen blivit född befallde Gud att han skulle offras. Med tungt hjärta lydde Abram befallningen. Men Gud utsåg ett annat offer i Isaks ställe. Det var en förebild för att Kristus skulle offras i mänsklig-hetens ställe.

Gud gav Abram namnet *Abraham* (fader för många) som ett bevis på att många folk skulle få del av välsignelsen. Abraham litade fullt och fast på Guds löfte och det står: *”Abram trodde på Herren, och han räknade honom det till rättfärdighet”* (1 Mos. 15:6).

Abraham, Isak och Jakob höll fast vid löftet och

deras lilla kyrka växte till c:a 70 personer, som på grund av den svåra hungersnöden flyttade till Egypten.

Det hade inte bara varit glädje och lycka i denna kyrka. Jakobs söner hade gjort många onda gärningar, och det allra värsta var att de sålde sin bror Josef som slav till Egypten och ljög för sin far och sa att han var död.

Men Gud vände detta till välsignelse. Efter att ha suttit i fängelse blev Josef upphöjd till en mäktig furste, som såg till att säd kunde säljas till många hungrande folk. Bröderna ångrade sin synd och fick förlåtelse. Så är Josef också en förebild för Kristus. Han blev svårt misshandlad och förnedrad, men sedan upphöjd för att många folk skulle bli räddade.

Under 430 år var folket i Egypten (2 Mos. 12:40). Luther visar att man enligt hebreisk vana räknade från och med att Abraham blev kallad. Då kom svåra förföljelser och många lidanden över kyrkan. Men Gud sände Mose. Först försökte han som 40-åring på egen hand rädda folket, men då gick det illa och han blev utvisad. Så fick Mose vänta tills han blev 80 år, då Gud kallade honom att gå till Farao. Trots tio svåra plågor över

Egypten förhärskade Farao sitt hjärta. Gud instiftade till sist påskalammet, så att alla som slaktade det och strök blodet på dörrträet blev räddade. Det var en förebild för Kristi offer för hela världens synd.

Så skedde *exodus*, uttåget ur Egypten då hela Faraos här gick under i röda havet. Det skedde cirka 2450 år efter skapelsen (Luther).

Herren hade förökat folket enligt sitt löfte till Abraham, och när de drog ut var de 600 000 män förutom kvinnor och barn, totalt kanske flera miljoner.

Trots denna underbara räddning kom det mycket synd och otro in i församlingen. Redan när Mose var på Sinai berg började man tillbe främmande gudar. När spejare sändes ut vägrade de följa Guds befallning, varför folket som inte heller lydde fick vandra 40 år i öknen som straff. Svåra giftormar kom, men då fick Mose befallningen att upphöja kopparormen, så att de som såg på ormen blev botade. Detta var en förebild för Kristus, som han själv säger: *”Så som Mose upphöjde ormen i öknen måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom ska ha evigt liv”* (Joh. 3:14f).

Josua blev Mose efterföljare och han förde in folket i det utlovade

landet. Det skedde genom ett under då Jordanflodens vatten stannade upp så att folket kunde gå över.

På Guds befallning tågade de sedan runt Jeriko i sju dagar, och på den sjunde dagen hela sju gånger, innan de blåste i sina trumpeter. Utan att folket gjorde någonting annat lät då Gud murarna falla. Det var Herren själv som utförde undret. Som ett straff för de ogudaktiga folken befallde Gud Josua att de skulle straffas. Paulus säger i sin predikan i Antiokia:

”Detta folks Gud, Israels Gud, utvalde våra fäder. Han gjorde sitt folk stort när de bodde som främlingar i Egypten. Med upplyft arm förde han dem ut därifrån, och under fyrtio år bar han dem i öknen. Han utrotade sju folk i Kanaans land och gav deras land i arv åt sitt folk. Allt detta tog omkring 450 år.

Därefter gav han dem domare fram till profeten Samuels tid. Sedan bad de att få en kung, och Gud gav dem Saul, Kishs son, en man av Benjamins stam, för en tid av 40 år. Men Gud avsatte honom och gjorde David till kung över dem, och han gav honom sitt vittnesbörd: Jag har funnit David, Ishais son, en man efter mitt hjärta. Han ska utföra min vilja i allt” (Apg. 13:17-22).

Man brukar datera kung Davids liv till 1040 - 970 f.Kr. Även om det är svårt att exakt bestämma

kronologin kan vi vara säkra på att Bibelns egna tidsuppgifter är riktiga, vilket inte den moderna teologin med sin bibelkritik tror på och räknar med.

Efter Davids död splittrades Israels folk svårt på grund av högmod och synd. I nordriket satte Jerobeam upp två guldkalvar, en i norr och en i söder, för att folket inte skulle resa till Jerusalem längre. Så blev nordriket en tydlig bild av den falska kyrkan. Det var också där som kungaparet försökte utrota alla Guds profeter så att man istället skulle dyrka Baal och andra avgudar.

Men Herren var på den lilla kyrkans sida och lät Elia besegra alla de 950 falska profeterna (Baal hade 450 och Aseran 400 profeter, 1 Kung. 18:19). Sedan de falska profeterna ropat och skrikit hela dagen byggde Elia upp Herrens altare, hällde på mycket vatten och bad en innerlig bön.

”Då föll Herrens eld ner och förtärde brännoffret, veden, stennarna och jorden och torkade upp vattnet som fanns i diket. När allt folket såg det, föll de ner på sina ansikten och sade: Det är Herren som är Gud! Det är Herren som är Gud!” (18:38f).

När det såg ut som allra mörkast för Herrens kyrka var ändå Gud med. Den onda drottningen Isebel

förföljde Elia skoningslöst, och till sist flydde han ut i öknen och önskade sig döden och bad: *”Nu är det nog, Herre. Ta mitt liv, för jag är inte bättre än mina fäder.”* (1 Kung. 19:4).

Men Herren lät en ängel komma med bröd och vatten till honom. Han orkade så fly ända till Sinai berg, där Gud gav det trösterika ordet: *”Jag har lämnat kvar i Israel sjutusen män som inte har böjt knä för Baal”* (19:18).

Så bevarade Gud sitt folk och sin kyrka under hela gamla testamentets tid. Under den babyloniska fångenskapen lät han Daniel träda fram som en ståndaktig bekännare. Och Gud såg till att folket fick återvända efter 70 år, precis som han utlovat genom profeten Jeremia.

Den siste profeten som framträdde var Malaki. Han profeterade om budbäraren som skulle komma och bereda vägen för Herren:

”Se, jag ska sända min budbärare (=Malaki) och han ska bereda vägen för mig. Och Herren som ni söker ska plötsligt komma till sitt tempel” (Mal. 3:1).

Detta var en profetia om att Johannes döparen skulle komma och bereda vägen för Jesus. Vi tackar Gud för hans underbara gärningar!

(Forts. i nästa nr).